

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Francisco
Bosch Reig

Discurs del Sr. Rector Esteban Morcillo
Sánchez

València, 17 de juny de 2011

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT A FRANCISCO BOSCH REIG

Autoritats en la Mesa

- Il·lustríssim professor Francisco Bosch Reig
- Sra. Vicerectora de Postgrau
- Sr. Vicerector d'Investigació i Política Científica
- Il·lustríssima senyora secretaria general de la Universitat de València

Fora de Mesa

- Excel·lentíssimes i digníssimes autoritats acadèmiques i universitàries, civils i polítiques, representants d'agents socials i entitats cíviques
- Benvolguda família de l'Il·lustríssim professor Francisco Bosch Reig
- Membres de la comunitat universitària, del Consell de Govern i del Claustre, del Consell Social, i de les fundacions de la Universitat de València
- Companyes i companys, amigues i amics; senyores i senyors

Estem hui tots reunits ací, en aquest magnífic teatre acadèmic, Paranimf de la Universitat de València, en el seu edifici històric de la Nau, la nostra antiga universitat, per a celebrar el solemne acte acadèmic de lliurament de la Medalla de la Universitat de València al professor Francisco Bosch Reig. Però també per a reconèixer i agrair el treball i l'experiència del personal de la universitat: treballadors i treballadores d'administració i serveis que han dedicat quaranta anys de la seua vida professional a la Universitat de València; i professors i professores que poden exhibir una dilatada dedicació investigadora, acreditada per la concessió de sis sexennis.

Coneixement i experiència són dos valors que, sense dubte, es troben subjacents en la qualitat i l'excel·lència de la nostra institució com a universitat pública. I un dia com hui, de festa acadèmica, ens permet expressar públicament la nostra satisfacció i el legítim orgull, com a comunitat universitària, pels nostres valors i per les nostres aportacions en benefici de la societat.

Desitge, vull, per tant, que les meues primeres paraules servisquen per a expressar la meua més càlida felicitació col·lectiva al professor Bosch Reig, Don Paco, per obtindre la Medalla, i al personal de la Universitat que hui rep el reconeixement públic a la seua dilatada experiència i a la seua llarga trajectòria investigadora i contribució científica, realitzades i desenvolupades en la nostra Universitat de València. Rebeu hui ací, tots i totes junts, acompanyats per familiars, amics i companys, la més sincera enhorabona, en aquest acte de distinció que vos rendeix la vostra, la nostra, universitat.

Permeteu-me que inicie el meu discurs, seguint el propi protocol de l'acte, precisament amb aquest reconeixement a la dedicació, al treball i a l'esforç de les persones que fan possible cada dia l'existència de la Universitat de València. Una institució que sí, és cert, sempre esta necessitant i demandant recursos, mitjans, infraestructures docents i investigadores -ho ha de dir el rector tantes vegades com siga precís-, pero que, sobretot, necessita dels seus recursos humans. Perquè la Universitat és el seu personal, són les seues persones, està formada per persones, amb la seua entrega, la seua passió pel treball ben fet, la seua intel·ligència, la seua capacitat i el seu compromís personal. La Universitat la fem, cada dia, entre tots i totes, els estudiants, els docents i investigadors, el personal d'administració i serveis... Tots junts fem possible que la Universitat continue estant en el cor de la societat del coneixement, que continue sent, com diu la màxima d'Eixemenis en aquest Paranimf, la casa de la saviesa.

Hui hem reconegut públicament l'experiència en la universitat de les seues treballadores i treballadors. I a elles i ells em dirigisc per a expressar-los, en nom i representació de tota la comunitat universitària, el nostre agraïment i la nostra felicitació per la seua obstinació a fer nostra, vostra universitat, cada vegada millor. De segur que al llarg d'aquest acte no haureu pogut evitar recordar com varen ser els vostres inicis en la universitat, sense dubte molt diferent de l'actual, amb els sentiments oposats de tot començament professional i laboral, pero evidentment, amb tota la il·lusió i l'esperit de treball que espere, i desitge, hàgeu estat capaços de conservar, malgrat tot el que la vida ens sol portar al llarg de quaranta anys de treball. Però ara és el moment i l'acte de dir-vos: Enhorabona, i sobretot, gràcies.

Gràcies i enhorabona també a les professores i els professors de la Universitat que, amb una llarga trajectòria investigadora, heu obtingut l'avaluació positiva i per tant el reconeixement deis vostres mèrits investigadors i científics per part de la Comissió Nacional Avaluadora de l'Activitat Investigadora, amb el màxim nombre de trams que la llei permet fins ara, el de sis períodes de sis anys, més conegut habitualment com sexennis. Vull expressar-vos públicament el reconeixement i agraïment institucionals per la vostra tasca investigadora, per la qualitat de la vostra producció científica, realitzant noves i originals aportacions al patrimoni del coneixement i de la ciència.

En l'actualitat, s'observa un creixent respecte i estima cap al científic i cap a la ciència. Es reconeix el valor i la dimensió social de la ciència, així com a les seues aportacions al benestar de la societat i de la humanitat. Pero si volem que aquest esforç de racionalitat perdure en el temps, aquest respecte haurà de traslladar-se també a l'educació. No hi ha formació superior sense investigació, i no hi ha veritable universitat sense producció científica. Com deia recentment la nostra *doctora honoris causa* Virginia Trimble en aquest Paranimf: "La raó real per la qual la ciència ha de ser una part important de l'educació és que la ciutadania intel·ligent no serà possible si no entenem el lloc de la ciència en la vida quotidiana".

És per tant una legítima satisfacció institucional poder expressar-vos que vosaltres, al costat dels vostres col·legues i companys, feu de la Universitat de València una gran i excel·lent universitat, al capdavant de les universitats valencianes, i reconeguda com a una de les millors de l'Estat pels més prestigiosos rànquings internacionals, tant per la seua qualitat docent com per la seua contribució a la ciència i al coneixement.

Gràcies una vegada més a tots vosaltres que feu possible que la Universitat de València siga així, una excel·lent universitat pública.

I ara, professor Bosch, Don Paco, amic, vull expressar-te la satisfacció i l'orgull institucionals per haver-te fet lliurament, en aquest solemne acte acadèmic, en nom i representació de la comunitat universitària, de la Medalla de la Universitat de València, en virtut de l'acord del Consell de Govern, a proposta de la Facultat de Químiques i del Departament de Química Analítica de la Universitat de València. Una decisió ben fonamentada, que ha tingut en compte, com ens ha llegit la senyora secretària general de la Universitat, els rellevants mèrits acadèmics, universitaris i científics que concorren en la teua persona.

Hem escoltat la magnífica *laudatio* realitzada pel professor Manuel Costa, company i amic, relat vívid i sentit de la dilatada i distingida trajectòria acadèmica i universitària, professional i personal, del professor Francisco Bosch Reig. En les pròpies paraules del professor Costa, Paco Bosch "ha estat un universitari totalment compromès amb la docència, amb la investigació, i amb la gestió, i a cadascuna d'aquestes activitats s'ha lliurat amb entusiasme".

Des de la seua època estudiantil, compartida amb companys com Agustín Escardino, entre uns altres, va demostrar que es pot ser alhora un bon jugador d'handbol i un bon estudiant de Químiques. I parlem d'una època on l'esport universitari no representava certament el valor que hui té en la Universitat. Doncs bé, com deia, des de la seua època estudiantil, la carrera i el perfil del professor Bosch respon a la de l'universitari complet. Becari del CSIC, professor ajudant i adjunt interí universitari agregat i catedràtic. I aquest recorregut el realitza entre València, Barcelona i Madrid, però també a Alemanya. Com assenyalava Goethe en el seu Wilhelm Meister, anys d'aprenentatge i de pelegrinatge que precedeixen als seus esplèndids anys de 'mestre', en el profund sentit d'aquesta paraula, sentit que seria desitjable es mantinguera en la universitat. Mestre com a docent, especialment a València, on s'implica en el desenvolupament de les assignatures de la llicenciatura de Química en diferents plans d'estudi, i en programes de doctorat amb esment de qualitat. Mestre com a investigador, amb més de dues-centes publicacions científiques, la participació amb ponències i comunicacions en congressos internacionals i nacionals, director de vint tesis doctorals, i un reconeixement científic acreditat en l'àrea de les tècniques instrumentals i de la Química Analítica, on ha tingut ocasió de treballar amb diversos professors de química, entre uns altres la seua actual degana, la professora Pilar Campins. I utilitzaré precisament les paraules de la degana sobre el professor Bosch: "El considere el meu mestre, vaig aprendre d' ell a valorar allò essencial, a respectar el rigor científic, a no emetre judicis de valor, a desenvolupar una ciència fonamentada i pensada". Gràcies, senyora degana.

Hi ha, a més, dos aspectes que em semblen importants. D'una banda, la seua experiència com a professor químic en el laboratori central de duanes, una experiència professional que li va permetre explorar, amb el seu propi bagatge de coneixements bàsics adquirits en la universitat, les enormes aplicacions de la química en el món real, com ha dit el professor Costa, des dels metalls als aliments passant per l'agricultura. I, d'altra banda, aquesta mateixa multiplicitat de camps d'aplicació de la química i de les seues tècniques analítiques, que inclou també, a més dels que acabe d'esmentar, la

matèria artística, tal com varem escoltar en la seua Lliçó inaugural del curs acadèmic noranta-sis/noranta-set, titulada 'Les tècniques analítiques aplicades a l'estudi d'obres d'art'. Sense oblidar la seua aportació a l'estudi de formigons i la seua aplicació a edificis com la Ciutat de les Arts i les Ciències.

He de recordar ací que estem en l'Any Internacional de la Química, proclamat per l'Assemblea General de Nacions Unides, la International Union of Pure and Applied Chemistry i per la UNESCO, en resposta també a una iniciativa sorgida des de països del Tercer Món. Resulta una satisfacció institucional que la nostra Universitat, situada entre les corporacions més prestigioses internacionalment quant a la producció científica en química, amb estudis d'enorme tradició al sí de la nostra universitat, amb una Facultat de Químiques i instituts universitaris d'investigació amb reconeixement internacional per la seua excel·lència, atorgue la seua Medalla a un dels seus químics més distingits, precisament a qui va ser el primer degà de la Facultat de Químiques, i que va contribuir per tant a crear i impulsar aquesta magnífica realitat de la química en la Universitat de València.

Pero com bé ha assenyalat Don Manuel Costa en la seua *laudatio*, la figura del professor Bosch no és solament la del docent i investigador. El professor Bosch pertany al grup de persones que han contribuït a fer, amb generositat i esforç, la Universitat de València que coneixem hui. Una universitat ben distinta de la de temps passats, tal com ens ha il·lustrat el professor Costa. Una universitat, la d'ara, feta per persones compromeses amb la nostra responsabilitat cap a la societat.

S'han celebrat recentment homenatges al rector Colomer i al rector Lapiedra, cadascun en el seu marc i moment històric corresponents, pel seu compromís institucional per una universitat democràtica. Reconèixer el treball dels nostres predecessors i retre'ls homenatge és una forma de preservar el nostre patrimoni intel·lectual, ètic i moral. Precisament en aquell context va acceptar el professor Bosch el càrrec de vicerector, havent estat prèviament, com s'ha dit, director de departament i degà, coneixedor per tant de tot allò que representa el compromís amb la gestió i la política universitàries. Vicerector d'Ordenació Acadèmica, Administració i Serveis, lloc des del qual va realitzar el seu treball amb autoritat i encert, en temes tan complexos com l'estabilització dels PNNs.

I la seua generositat amb la universitat ha continuat des de la presidència del Tribunal de Greuges, envoltat d'un gran equip de persones, durant el període del rector Ruiz. Prèviament havia actuat com a membre de la Comissió d'Apel·lacions. Assenyalat també aquestes responsabilitats acadèmiques perquè no vull concloure la meua intervenció sense referir-me a la seua faceta com a company i amic.

És molt difícil, per no dir impossible, sintetitzar tota una vida sencera en el limitat marc d'un acte acadèmic. I encara ho és més referir-se a aquest perfil humà essencial de cadascun de nosaltres. Les nostres il·lusions i esperances, els nostres amics i companys al llarg de la nostra vida en i per a la universitat. Ens ho ha evocat el professor Costa. La seua vocació, heretada almenys en part, la seua bonhomia, la seua generositat, la seua discreció, la seua calidesa humana, el seu tarannà democràtic a ultrança, la seua sensibilitat, la seua bondat. Respectat i estimat per les persones amb les quals ha treballat, amb les quals ha compartit la seua vida

UNIVERSITAT ID VALÈNCIA
EL RECTOR

acadèmica, universitària i professional. La nostra enhorabona i agraïment institucionals també a la seua família, a la seua esposa Pura i als seus fills.

Sens dubte, la seua carrera i recorregut universitaris és l'expressió de la seua convicció del paper que la Universitat ha de jugar en la societat, com a docent i investigador, com a professional, sense defugir compromisos en la política i gestió universitàries. Una responsabilitat que mai és fàcil, i que sempre implica una generositat perquè cal desviar temps d'altres tasques més gratificants o de la vida personal i familiar.

Per tot açò, hui s'incorpora el professor Bosch al distingit grup de personalitats i entitats que han rebut aquest preuat reconeixement honorífic, la Medalla de la Universitat de València.

Gràcies professor Manuel Costa per la seua magnífica *laudatio*; gràcies professor Bosch Reig, amic Paco, pel teu treball i pel teu exemple, un treball i un exemple perfectament representatius i congruents amb el treball desenvolupat per totes aquelles persones que han dedicat una part ben dilatada de la seua vida al servei de la societat des de la universitat, tant com personal docent i investigador com des de l'administració i els serveis. Gràcies per la vostra aportació i esforç. I moltes gràcies a tots vostès per acompanyar-nos en aquest acte acadèmic.